ROČNÍK V. 4. apríla 1948

TRNAVSKÁ RODINA

ZVESTI TRNAVSKÝCH KATOLÍKOV ▾ Č. 7.

Kto je dobrý pastier?

(K 2. nedeli po Veľ. noci.)

Už starý básnik dávnych Grékov, Homér, nazýval vodcov ľudu a vôbec predstavených „pastiermi". Aj neskoršie sa tento názov užíval a najmä Cirkev ho prevzala do svojho slovníka už aj preto, že najvyšší Vodca všetkých národov nazval sa tiež pastierom — „ja som dobrý pastier".

Prečo sa práve slovo z pastierskeho zamestnania prevzalo na označenie vedúcich ľudu? Prečo sa neujalo pomenovanie z nejakého iného zamestnania?

Lebo vlastnosti pastiera a vlastnosti vedúceho v národe sú si veľmi blízke. To veľmi dobre poznal aj Pán Ježiš, ktorý sa tiež rád pomenoval pastierom. Aj apoštoli, prví vodcovia veriacich, osvojovali si tento názov.

Základná vlastnosť dobrého pastiera je láskavá starostlivosť. Bez nej si pastiera — aspoň dobrého! — ani len predstaviť nevieme. Oko pastiera ustavične striehne za ovcami, aby sa ani jedna nestratila, nezblúdila. Neúnavne ich zavracia a udržuje pohromade. Keď sa niektorej dačo stane, tu ukáže svoju láskavosť, ošetrí ju, stará sa o ňu. Ba aj keď niektorá zblúdi, vydá sa ju hľadať a zanesie ju do ovčiarne, nebije ju, netrýzni, ale dobrácky s ňou zaobchodí.

To majú byť aj vlastnosti každého predstaveného. Len vtedy je opravdivým predstaveným, keď je opravdivým pastierom. Nestarostlivosť, prospechárstvo, neláskavosť, surovosť, pomstlivosť — to môžu byť vlastnosti iba zlého pastiera.

Lebo sú aj zlí pastieri. Aj Kristus Pán ich spomína a hovorí o nich, že to sú nájomníci, ktorým nezáleží na ovciach, ale iba na sebe. To sú takí, čo sú im ovce iba na to, aby ich strihali a nie pásli. Majú záujem o ovce, zakiaľ z nich môžu koristiť, ale keď sú ovce v nebezpečenstve, tu utečú a ovce nechajú na pospas dravým zverom.

Dobrý pastier aj život dá za svoje ovce, ako povedal Pán Ježiš. A nielen povedal, ale skutkom dokázal. Dobrota a starostlivosť dobrého pastiera sa neukazuje v prázdnych slovách, ale v osožných činoch.

Pravdaže, táto dobrota neznamená neviazanosť. Ovce musia mať vyhradené miesto na pasenie a musia mať aj svoj košiar, opatrený ohradou, za ktorú ovce už nesmia. Tou ohradou pre ľudí sú zákony, za ktoré zájsť nesmú, predovšetkým zákon prirodzený, potom boží nadprirodzený, cirkevný a svetský. V ohrade týchto zákonov mô-

žu „skákať", môžu „sa prehánať" v úplnej slobode.

Pravda, ohrada týchto zákonov nesmie byť zas natoľko tesná, aby sa „ovce" cítily ako vo väzení, aby sa tam dusily a nespokojnosťou bľačaly. Preto cirkev poskytuje v rámci svojich zákonov čo najširšiu slobodu a dáva množstvo možností oslobodenia od predpisov. Napr. čo sa týka pôstu, návštev bohoslužieb a pod. Každý pastier musí vedieť, že čím väčšia možnosť slobodného pohybu, tým väčšia spokojnosť, tým aj väčšia vážnosť pastiera, tým zdarnejšie ovce a tým aj menej priestupkov a prekročovania ohrady.

Na druhej strane však aj ovce musia dobre poznať hlas svojho pastiera, musia sa dať ním viesť, lebo samé by zblúdily a staly sa korisťou dravých vlkov. Veriaci katolík vždy počúva na hlas svojich pastierov, ktorí ho vedú z poverenia samého Krista, vidí vo svojich cirkevných predstavených zástupcov toho najvyššieho Pastiera.

A vôbec je veľký rozdiel medzi ovcami a „ovcami" ľudskými. Kým tie prvé sú nerozumné tvory a slepo konajú, zatiaľ „ovce" ľudské konajú rozumne a preto aj ich zodpovednosť za pomery na košiari nijako nie je menšia než pastiera samého.

Daj nám, Pane, dobrých pastierov, ale aj rozumné „ovce"!

(mj.)

Milujte sv. omšu!

Hej, vy bratia a sestry, veľkí i malí, milujte sv. omšu, radi chodievajte na ňu, zúčastňujte sa jej celým srdcom, lebo:

1. Sv. omša je čosi prirodzené vašej bytosti. Neveríte? Dívajte sa. Sv. omša je výsledkom veľkej lásky, Božej lásky, lebo „Boh tak miloval svet, že svojho Syna dal..." — a pamiatka, čo by len pamiatka, ale pokračovanie tejto obety je sv. omša. Už uznáte, že každý prejav opravdivej lásky je nám prirodzený. Však aj my sme sa zrodili z lásky...

2. Sv. omša je vaša povinnosť! Nemyslím len tak, že je to prikázané osobitným cirkevným príkazom, ale vyplýva to z vašej podstaty kresťanstva a ľudstva. Neviete, že krstom sv. stali ste sa „chrámom Ducha Svätého"? Chrámy boly oddávna určené pre prinášanie obety. Už aj vaše srdce musí prinášať obetu. Ako? Keď sa zúčastní na sv. omši...

Neviete, že ste podľa náuky sv. Petra „kráľovské kňazstvo"? Všetci. Pravda, nie rovnako, ale predsa v istom smysle hej. Už akýže to kňaz, keď neprináša obetu? To bolo prvou povinnosťou kňazov ešte aj u pohanov. Musíš prinášať obetu aspoň zúčastňovaním sa na sv. omši. Nemáš síce moci premieňať chlieb a víno, ale predsa aj ty obetuješ a nielen sám kňaz. Všimni si len slová kánona: „Teba teda, najmilostivejší Otče pokorne prosíme a žiadame, aby si prijal tieto dary... nepoškvrnené obety, ktoré ti obetujeme za Cirkev svätú..." Ach, myslíte, že to kňaz hovorí len v mene svojom a nie aj vy jeho ústami?

3. Sv. omša je čosi velebné, krásne, grandiózne. Predstavte si len, ako milo pôsobilo na oči, keď statný mladík Ábel uprostred šumiacich lesov, na mäkkom koberci trávy za štebotania škovránkov a vtáctva ležal pred kamenným oltárikom, ktorý si sám zbudoval, a na oltári sa spaľovala obeta, najkrajší kus z jeho stáda? Nepozdáva sa vám, že to musel byť úchvatný obraz, keď striebrovlasý kmeť Abrahám vo velebnej výši vrchu Moriah chce sa zriecť najmilšieho syna...? — Akýmsi uľahčujúcim dojmom pôsobí, keď uprostred hučnej vojenskej vravy zastane cestu Abrahámovej vojenskej družine majestátna postava kráľa a kňaza zo Salemu a v jeho ruke sa v lúčoch slnca ranného skveje nádoba s čistým vínom a v druhej ruke na podložke belie sa pšeničný chlieb... Surová kočovná družina klesá, padá na kolená, obnažuje hlavy a z úst Melchizedecha sypú sa slová obetovania darov Božích a svolávanie požehnania... Divi synovia stepí, navyknutí na boj a strádanie spokorneli ako baránky.

Zvrhlosť ľudská dostúpila vrcholu v pohanských slávnostiach Ríma, Hellady, Malej Ázie — no obety ani vtedy neprestaly. Kedykoľvek vtiahol víťazný rímsky orol do svojho sídla na Kapitole — zaraz sa vznášaly aj obety, pravda, nesprávne adresované, ale predsa len obety...

Bratia, sestry, vy by ste sa chceli vyňať z tohto dejinného procesu? Chceli by ste inak konať, než koná ľudstvo celé, rozsiate po končinách zeme? Nie? — Milujte teda sv. omšu a radi na ňu chodievajte!

P. F. Záhorec, SJ.

Druhá nedeľa po Veľkej noci (11. apríla).

VSTUP. — Pánovo milosrdenstvo naplňuje celú zem. Aleluja! Pánovo slovo stvorilo nebesá. Aleluja! Vy, ktorí milujete Pána, radujte sa, veď ponajprv Vám prislúcha chváliť Ho.

Sláva Otcu, i Synu, i Duchu Svätému.

MODLITBA. — Otče nebeský, Ty si poníženiosťou svojho Syna pozdvihol padnutý svet. Daj svojim deťom, ktoré si zachránil z nebezpečenstva večnej smrti, dosiahnuť blaženosť bez konca. O to Ťa prosíme skrze toho istého Syna Tvojho Ježiša Krista, nášho Pána.

ČÍTANIE (z listu svätého Petra). — Moji najmilejší! Kristus trpel za Vás a tým Vám dal príklad, aby ste aj vy kráčali v Jeho šľapajách. „On nespáchal ani najmenší hriech a v Jeho slovách nemožno nájsť nijakej neúprimnosti." Na urážky neodpovedal zlorečením. Keď trpel, nevyhrážal sa. Sveroval sa súdu Božiemu. On naše hriechy na svojom tele vyniesol až na kríž, aby sme zomreli hriechu a potom žili sväto. Hľa, „Jeho rany Vás uzdravily". Boli ste ako blúdiace ovce, ale teraz ste sa vrátili k Tomu, ktorý je pastier a strážca Vašich duší.

Aleluja, radujme sa! Učeníci spoznali Pána pri lámaní chleba. — Pán Ježiš hovorí: Ja som dobrý pastier. Ja poznám svoje ovečky. Ony zas poznajú mňa. Aleluja, radujme sa!

EVANJELIUM — Dobrá novina, podľa svätého Jána. O DOBROM PASTIEROVI.

CREDO. — Verím.

OBETOVANIE. — Bože môj, na Teba myslím len čo sa prebudím. K Tebe dvíham svoje srdce. Aleluja!

TICHÁ MODLITBA. — Pane, nech táto svätá obeta svolá na nás Tvoje obohacujúce požehnanie, aby dokončilo prerábanie, ktoré v nás ona začala. O to Ťa prosíme skrze Krista, nášho Pána.

NA PRIJÍMANIE. — Ja som dobrý pastier. Aleluja! Ja poznám svoje ovečky. Ony zas poznajú mňa. Aleluja, aleluja!

PO PRIJÍMANÍ. — Všemohúci Otče nebeský, daj, prosíme, aby sme sa po prijatí Tvojej oživujúcej milosti vždy tešili Tvojmu daru. O to Ťa prosíme skrze Krista, nášho Pána. Amen.

Týždne, mesiace, roky . . .

Už sú pomaly tri roky od vojny a ustavične musíme ešte bojovať. A to proti nepriateľom, čo tu ešte zostali z vojny.

Len v týchto dňoch bol vyhlásený boj proti jednému z nich, proti alkoholizmu. Je to sympatický boj, hodný najväčšieho úsilia.

Lenže mal jednu veľkú chybu, pre ktorú — zdá sa — bude prehratý. Totiž trval len jeden týždeň. Bol vyhlásený „Týždeň boja proti alkoholizmu" a on mal byť vyhlásený „Trvalý boj proti alkoholizmu." Taký dlhý, ktorý by nemal konca, kým by sa nemierne pitie liehovín neodstránilo celkom.

Úradné miesta za ten týždeň urobily všetko, čo mohly, aby sa táto pliaga vykynožila. Je teraz na nás všetkých, aby sme ten boj dobrovoľne predĺžili na ďalšie týždne, mesiace, roky . . .

Alkoholizmus, ako každá náruživosť, má úžasne tvrdý život. Tvrdší než pätnásťročný kocúr. Tak ľahko sa nevzdá, a už vôbec nie za jediný týždeň.

Tento nepriateľ nášho národa je záludnejší než najprefikanejší cigán. Poväčšine zbadáme jeho ničivé šarapatenie vtedy, keď už je neskoro. S cigánskou úlisnosťou už odniesol mravné i fyzické hodnoty nášho ľudu a my až vtedy začneme robiť poplach.

Zasmiali by sme sa záhradníkovi, keby vypovedal týždenný boj húseniciam a chrústom, a to až vtedy, keď mu už stromy napoly obžrali.

S poľutovaním by sme mu povedali: „Ja, priateľu, to ste mali začať zavčasu, ešte prv, než prišlo jarné slnko, mali ste vajíčka húseníc v listoch postrhať a chrústov striasť, len čo sa objavily. A to nie tak, že týždeň to robíte a ostatok roka necháte nepriateľom svojej záhrady dokonalú voľnosť."

Náruživosť neopanuje dušu naraz, ale ani ju nepustí naraz. Preto tu je potrebná stála, vytrvalá a systematická bdelosť, námaha, zábrana. Žiadon husľový virtuóz sa nestal majstrom huslí za týždeň, ale ani nijaký korheľ sa nestal otrokom pohára za týždeň. To všetko išlo pomaly, nebadane, ale isto a s presnou pravidelnosťou. Ani z iskry nevzblkne v okamihu mohutný požiar, ani z pramienka naraz veľrieka.

To však znamená, že proti pliage alkoholizmu treba začať v najútlejšom veku nemilosrdne ho potierať u mládeže, prísne zakázať prístup mladých ľudí k možnostiam alkoholickej otravy.

A to nielen týždeň, lež stále, stále a stále. V družnej spolupráci rodičia, škola, verejnosť, spolky, majitelia hostincov, úrady a pod. No najmä Cirkev so svojou mravnonáboženskou výchovou.

A toto je to najhlavnejšie. V boji proti alkoholizmu musí mať prvé miesto Cirkev so svojimi nadprirodzenými prostriedkami a pohnútkami.

Bojovať proti alkoholizmu len prednáškami, poučovaním, zakazovaním, trestaním — to je asi toľko ako ísť na diviakov so vzduchovkou. To neraz iba podráždi, vzbudí pozornosť a záujem, vybičúva zvedavosť a popudzuje skúsiť to. Neraz je to, namôjveru, iba liatie oleja na oheň.

Ale Boh, duša, peklo, sviatosti, modlitba, láska k Bohu a k bližným, krása duše a pod. — to už sú pohnútky a prostriedky sto ráz účinnejšie než tie prirodzené. A tu vie pomôcť Cirkev a jej výchova. Tu je práve Cirkev najdôležitejší činiteľ. Ako vôbec v každom ohľade zošľachťovania ľudského charakteru.

A ešte voľačo. Prvorade dôležité!

Alkoholizmus má výborných spolupracovníkov. Tí mu pomáhajú tak, že je v pravom smysle slova neporaziteľný. Sú to pohlavná neviazanosť, nemravné kiná, divadlá a tlač, nočné túlačky, leňošenie, výstredné zábavy, prepiaty šport, ľahkosť nadobudnutia peňazí čiernym obchodom, neochota šetriť a pod.

Ak chceme draka alkoholizmu zničiť, nuž veru musíme mu všetky tieto hlavy poutínať, ináč zostane stále nažive a hlavy mu narastú znova. A toto je to, do čoho sa dnes spoločnosti ľudskej nechce. Len celkový a úprimný návrat ku kresťanstvu a ku kresťanskej mravnosti zachráni ľudstvo. Nepriateľa blaha prirodzeného i nadprirodzeného treba ničiť stále, neústupne všade, v každom prejave ľudskej činnosti a v každej náruživosti skazenej prirodzenosti ľudskej.

A to nielen týždeň! Len mesiace, roky, veky . . .

M. Jurišič.

FARA SV. MIKULÁŠA (TRNAVA-MESTO)

Pokrstení boli: Eva Alojzia Buchelová, dcéra Michala a Anny Marčišovej; Milan Ján Hudek, syn Jozefa a Júlie Haukovej; Jozef Hrdlička, syn Jozefa a Vincencie Šamajovej; Stefánia Rehušová, dcéra Michala a Veroniky Meszárošovej; Marián Sládeček, syn Márie; Karol Varga, syn Vilmy; Peter Anton Veselý a Pavol Jozef Veselý, synovia Antona a Pauly Duffekovej; Stanislav Krutek, syn Jozefa a Márie Kadlecovej; Eva Kovačovičová, dcéra Františka a Jolany Kubičkovej; Oľga Jana Štefíková, dcéra Otu a Márie Kvaššayovej; Štefan Jozef Roskydal, syn Márie; Anna Mária Jaššáková, dcéra Jána a Márie Radeckej; Milan Mrva, syn Viktora a Amálie Kovačičovej; Elena Alaxinová, dcéra Michala a Márie Pluhárovej; Jozef Drinka, syn Štefana a Anny Jakubčíkovej; Milan Rastislav Zelník, syn Fratiška a Janky Matušíkovej; Klára Vlastimila Kožuchová, dcéra Pavla a Kláry Szémánovej.

Sobášení boli: Milan Izakovič, robotník a Agnesa Oborilová, domáca; František Holovič, maliar a natierač a Anna Bestvinová, robotníčka; Karol Ondrušek, robotník a Agnesa Vajčiová-Polčíková, domáca; František Bednár, robotník a Mária Haverlová-Markovičová, domáca; Rudolf Baran, úradník a Apolónia Sahulová-Janečková, domáca; Ing. Ladislav Ľudovít Zámborský, elektrotechnik a Ružena Šimončičová, krajčírka; Ľudovít Ďaučo, elektrotechnik a Mária Puschenreiterová, domáca; Jozef Danihel, stroj. zámočník a Mária Benková, úradníčka; Jozef Sabo, stolár a Elena Soradová, robotníčka; Mikuláš Šilhavý, obchodný pomocník a Mária Kurincová, nakladačka; Ctibor Fusek, absolvent stroj. inžinierstva a Šarlota Alžbeta Weberová, úradníčka; Jozef Bohumil Kopecký, úradník a Elena Turanská, krajčírka; Benjamin Rückschloss, obchodný pomocník a Anna Mária Viteková, úradníčka; Jozef Olesík, mäsiar a údenár a Katarína Ondrišová, obchodná pomocníčka; Ľudovít Kubovič, šofér a Antónia Ružičková, domáca; Jozef Mikulčík, učiteľ a Vilma Horváthová, učiteľka.

Pochovaní boli: Terézia Chmelíková, upratovačka, 1874; Irma Vagová, rod. Kováčová; Agneša Karácsonyiová, rod. Hlučilová, dôchodkyňa ÚSP, 1878; Anna Novotková, rod. Paulovičová, vdova, 1866; Katarína Viteková, rod. Kralovičová, 1869; Michal Vitek, dozorca v cukrovare, 1887.

Na Trnavskú rodinu predplatili a nadplatili:

Zo svadby Danihel- Benková 250.- Kčs; Július Sninčák, Peter Stopka 200.— Kčs; Gustáv Bakoš, A. Ilenčík, Nitra po 150.— Kčs; vd. Ludmila Maldonyová, Štefánia Bátory, vd. Mária Hrbeková, Justínia Kociánová, Antónia Takáčová, Rudolf Schmidt, Miroslav Jaura, Mikuláš Schneider Trnavský, Ing. Klement Žabčenko, vd. Štefánia Černá, Gizela Čachtická, František Zachar, Augustín Krampl po 100.— Kčs; Gizela Fantová, Ján Paška po 70.— Kčs; František Opálek a manželka 60.— Kčs; Mária Chrenková, Ladislav Just, Martin Sekera, Teofil Sekera, Margita Beňovská, Július Adámy, Jozef Černý, František Gubrický, Július Mihalička, Michal Blahovič po 50.— Kčs; Mária Szabó 30.— Kčs.

Na kaplnku Trnavskej P Márie a na opravu kostola sv. Mikuláša obetovali:

Rod. Holkovičová zo Šelpic, rod. Srnčiková, Ladislav Raška po 1000.— Kčs; rod. Hollanová, rod. Štefana Bílika po 500.— Kčs; zo svadby Danihel-Benková 300.— Kčs; Jozef Šottník ml. 250.— Kčs; rod. Jána Falatha 200.— Kčs.

Na misie: Zo svadby Danihel-Benková 300.— Kčs, N. N. 2000.— Kčs; Kopecký, Turanská 50.— Kčs.

Miestna odbočka Katolíckej Jednoty žien v Trnave-mesto bude mať dňa 18. IV. 1948 svoje ročné valné shromaždenie. Program: O 3. hod. popoludní bohoslužby (kázeň a litánie) vo farskom kostole sv. Mikuláša.

Z kostola sa ide do spolkovej miestnosti, Novosadská 1., kde bude valné shromaždenie.

Predsedníctvo.

UPOZORNENIE: Do tohto čísla vložili sme složenky, ktoré sme mienili pripojiť v januárovom čísle. Z technických príčin boly vytlačené až teraz. Keďže už mnohí z odberateľov predplatné zaplatili, nech si láskavo složenku odložia na budúce predplatné.

Pozor! Našiel sa ruženček so značkou na krížiku „Jeruzalem". Majiteľ nech sa hlási v úradných hodinách na R.-k. farskom úrade, Seminárska 4.

V hrubom kostole každú sobotu o 18. hod. ruženec a litánie na česť Prečistého Srdca P. Márie za pokoj a na pokánie.

Prečo má človek vzpriamenú postavu.

Všimli ste si, milí čitatelia, že všetky zvieratá majú hlavu obrátenú k zemi? Ustavične hľadajú, čo by mohly zožrať. Očami hľadia len po zemi okolo seba. Nad seba hore takmer ani nemôžu pozrieť. I vtáky, hoci lietajú vo vzduchu, vždy hľadia k zemi a sliedia pozorne po chrobákoch, muškách alebo inej koristi. I opice, ktoré sú vonkajškom najpodobnejšie ľuďom, chodia schýlené k zemi. Ich kostra má podobu veľkého C.

Z celého tvorstva jedine človek má vzpriamenú postavu a voľne postavenú hlavu na krku, ľahko môže ňou otáčať na všetky strany a prirodzene pozerá hore. Kostra človeka má podobu veľkého S.

Rozmýšľali ste už nad tým, prečo je tento rozdiel medzi zvieratmi a človekom? Staré národy nad tým uvažovaly a našly takéto vyvetlenie: Keďže človek má nesmrteľnú dušu, podobnú Bohu (pohani hovorili bohom, lebo sa mylne nazdávali, že bohov je veľa), preto má panovať nad svetom i nad vlastným telom a preto má i hľadieť hore, kde sídlia bohovia. Hľa ako to píše spisovateľ Sallustius (žil od roku 86 — do 35 pred Kristom) v krásnom úvode k dielu Sprisahanie Katilinovo (De coniuratione Catilinae):

„Svedčí sa, aby všetci ľudia, ktorí sa usilujú vyniknúť nad ostatné živočíchy, usilovali sa všemožne, aby neprechádzali životom, mlčky ako dobytok, ktorý príroda učinila sohnutým k zemi a poslušným žalúdku. Avšak celý náš život záleží v duši a v tele: dušu užívame k vláde, telo skôr k službe; jedno je nám spoločné s bohmi, druhé so zvieratmi. Tým správnejšie sa mi zdá vyhľadávať slávu silou duševnou ako telesnou a vytvoriť po sebe čo najdlhšiu pamiatku, lebo život sám, ktorý sme dostali, je krátky. Sláva plynúca z bohatstva a telesnej krásy je totiž neistá a nestála, kým duševná čnosť je slávnym a večným majetkom."

Toto som uviedol na dôkaz, že šľachetní pohania zdravým rozumom prišli na to, že človek má nesmrteľnú dušu, čím sa líši od zvierat a že jeho životný úkol nie je len v starosti, čím naplniť brucho, čím prepychovejšie zakryť svoju nahotu, prípadne ako sa zabaviť, ale že náš cieľ je niečo vyššieho a vznešenejšieho. Pravda, pohania nevedeli presne, na čo sme na tomto svete, čoho dôkazom je i uvedený citát.

Pozrime však, čo hovorí Písmo o stvorení človeka: „Boh riekol: Učiňme človeka na náš obraz a na našu podobu" (Gen 1. 23). Otcovia často vykladajú tento verš. Píšu, že človek sa podobá Bohu tým, že má nesmrteľnú dušu, rozum a slobodnú vôľu. Podobnosť našu s Bohom vidia i v panovaní človeka nad svetom a v priamom držaní tela, čím ukazujeme svoju povýšenosť nad ostatným tvorstvom.

Naša vzpriamená postava a pohľad obrátený hore nám tiež ukazuje, že „tu nemáme trvalého miesta, ale hľadáme si budúce" (Žid 13, 13), lebo conversatio nostra in coelis est.

Keďže teda celá naša ľudská prirodzenosť na rozdiel od zvierat smeruje hore, preto často majme na mysli slová sv. Pavla: „Hľadajte to, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Božej! Myslite na to, čo je hore, a nie na to, čo je na zemi! Veď ste zomreli (s Kristom) a váš život je s ním skrytý v Bohu" (Kol 3, 1—4).

Na maľovanie františkánskeho kostola obetovali:

Ševčovič František Kčs 300.—, Uváčik Gašpar, Jaslovce, 100.—, N. N. 200.—, Bielokostolský N., Zavar, 1000.—, Jankovič Vít 50.—, N. N. 50.—, Husárová Mária 50.—, Čmelíková Jozefína 500.—, Šturdíková Apollonia, Šintava, 340.—, N. N. 100.—, Kováč Dezider s manželkou 500.—, Mičeková N. 160.—, Slneková Mária 300.—, N. N. 200.—, Mokráň Ľudovít a Helena 500.—, N. N. 100.—, Csöle V. 300.—, Huta Rud., Dehtice, 100.—, Brezovan Michal 200.—, osvp. Straka Jozef, prelát, 2000.—, Podaná Vilma 500.—, Izakovič Jozef, Jablonec, 140.—, N. N. 100.—, rod. Gregušova, Hor. Orešany, 1000.—, Nemčovič J., Báhoň, 200.—, rod. D. 1000.—, Schultz Vojtech, Bánovce nad B., 2000.—, Raška Lad. 1000.—, Zvonár Stanislav, Hor. Orešay, 100.—, Bohuznámy 400.—, Nemlahová N. 500.—, Žiaček A. 50.—, N. N. 100.—, Habala Ján, Zvončín, 120.—, Tretí rád sv.

Františka, Biely Kostol, 1550.—, Voderady 1000.—, veriaci zo Špačiniec z príležitosti duchovnej obnovy obetovali 13.820.—, Suchoňová Ver., Bučany, 50.—, N. N. 1050.—, N. N. 2000.—.

Všetkým šľachetným dobrodincom vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať!

P. Dionýz Tomašovič,
gvardián.

Oznam! Našim priaznivcom a dobrodincom oznamujeme, že v robotné dni sv. omše budú bývať všetky v našej sakristii, nakolko sa v maliarskych a kamenárskych prácach pokračuje. Nedeľnajšie pobožnosti budú bývať i naďalej v kostole!

Františkáni v Trnave.

Fara Najsv. Srdca Ježišovho na Tulipáne.

Pokrstení boli: Karol Bábela syn Vojtecha a Margity Pustaiovej; Viliam Ján Gašparík, syn Jána a Margity Mandúchovej; Jozef Doboš, syn Jozefa a Anny Vajgelovej; Mária Hrnčír, dcéra Alojza a Marty Peškovej; Vladimír Hýbela, syn Karola a Emílie Juhásovej; Jozef Simončič, syn Augustína a Anny Štefukovej; Mária Nemec, dcéra Andreja a Márie Figurovej; Zlata Viera Kanis, dcéra Jána a Štefánie Apfelovej; Beata Helena Holub, dcéra Štefana a Júlie Nádašskej; Jozef Štefan Lošonský, syn Štefana a Bernardíny Ciferskej; Štefan Milan Oscitý, syn Jozefa a Márie Čavarovej; Emília Oscitý, dcéra Jozefa a Márie Čavarovej; Jozef Mozala, syn Justína a Anny Tolarovičovej; Pavol Hoffmann, syn Františka a Gabriely Klinckovej; Soňa Polakovič, dcéra Františka a Gizely Horváthovej; František Gažo, syn Štefana a Matildy Ondruškovej; Milan Volner, syn Štefana a Cecílie Jordánovej; František Karol Bauch, syn Karola a Márie Hošekovej; Mária Magdalena Lauko, dcéra Jozefa a Magdaleny Mutkovičovej.

Pochovaní boli: Bajčíková Štefánia, slobodná, 48 ročná úradníčka; Bališová Mária, vdova, 63 ročná; Dvorecká Mária, vydatá, 40 ročná, učiteľka; Orlík Mikuláš, ženatý, 74 ročný, sladár. Okrem týchto pochovali sme 11 vidieckych zomrelých v nemocnici.

Sobášení boli: Vratislav Bejček, krajčír a Helena Čaplová, robotníčka; Jozef Draho, rotný a Mária Císarová, predavačka; Belo Arbet, obchodník a Františka Hermanová, krajčírka; Jozef Khún, vojak a Helena Slivová, robotníčka; Augustín Čapka, úradník a Ľudmila Králiková, úradníčka; Jozef Valo a Katarína Gabalecová, robotníčka.

Ohlášky majú: Koloman Kovačovič a Lídia Habánová; Viliam Ostitý a Anna Retzerová; Julius Gajdošík a Mária Suchaničová; Fratišek Lukáč a Klára Schmidtová.

Cirkevný spevokol kostola na Tulipáne. Bohoslužby veľkého týždňa v našom kostole boly krásne. Obzvlášte slávnosť Vzkriesenia vyznela manifestačne. Pri všetkých týchto cirk. svätých obradoch účinkoval náš kostolný spevokol. Na Kvetnú nedeľu a pri večernej adorácii Zeleného štvrtku krásne predniesol pašie. Naši milí speváci bezvadne účinkovali aj pri slávnosti Vzkriesenia na Tulipáne a potom aj u františkánov v meste. Gratulujeme všetkým spevákom a najmä Fr. Efrémovi, O. F. M., horlivému cvičiteľovi a obľúbenému pracovníkovi medzi tulipánskou mládežou.

Maľovanie kostola na Tulipáne.

Tulipánski katolícki farníci, pod vedením svojich duchovných, si vybudovali pred deviatymi rokmi krásny a milý kostol. Vojnové roky nedovolily, aby tento stánok Boží bol dobudovaný a vymaľovaný. Keď teraz celá naša vlasť je v znamení obnovy, rekonštrukcie a horlivej budovateľskej práce, tulipánski farníci so svojimi duchovnými P. Quidom, O. F. M., správcom farnosti a P. Florencom, O. F. M., kaplánom, si vzali do programu svoj nový tulipánsky kostol umelecky vymaľovať.

Prípravné práce sú už prevedené. Lešenie v kostole sa už buduje. Stavia ho náš tesársky majster Michal Čavojský. Potrebný materiál na lešenie nám ochotne poskytli bratia arch. Jozef Zaoral, staviteľ a Silvester Zaoral.

Maliarske a iné adaptačné práce si vyžiadajú nákladu vyše 300.000.— Kčs. Keďže náš kostol je nemajetný, odkázaní sme na dobré srdcia a štedré ruky všetkých katolíckych veriacich. Prosíme vás všetkých, pomôžte nám dobudovať náš milý kostol na Tulipáne. Je príležitosť, kedy každá rodina si môže zanechať pamiatku v našom kostole. I za najmenší milodar budeme vďační.

Prvé milodary na maľovanie kostola na Tulipáne.

Msgr. Jozef Straka, kanonik, Kčs 1000.—, Spolok sv. Vojtecha 5000.—, Msgr. Ján Pöstényi 1000.—, N. N. 500.—, Struckerová 100.—, N. N. 250.—, N. N. 1000.—, Jozef Černý 1000.—, Rodina p. Chudý 1000.—, N. N. 500.—, Gričová 100.—, Rodina p. Poláka 1000.—, Rodina p. Krištofíka 1000.—, Vd. Mária Gömöryová 1000.—, M. Zimová 100.—, Srdečne Pán Boh zaplať.

Na Trnavskú rodinu predplatili a nadplatili:

Wimbergerová Kčs 100.—; Hanus Ambróz 100.—; Rodina Osvaldová 100.—; Jozef Marcius 100.—; Rodina Šiškova 60.—; Rodina Bobekova 50.—; Kubovič 50.—; Jozef Vida 50.—; Ostatník 50.—; Zo svadby Víta Císara a Anny Kazimírovej 650.—.

„Duša, ktorá v duchovnom živote kráča rozhodne, ktorá neveľmi dbá o nechuť alebo útechu, ktorá sa nadmieru neoddáva ani radosti ani žalosti, keď ich dostáva alebo keď vidí, že ich nemá, takáto duša už veľa dosiahla... Lebo treba vedieť, že láska božia nespočíva v prelievaní sĺz, v pociťovaní a prežívaní duchovných radostí a útech, ktoré si človek obyčajne veľmi želá a ktorým sa rád oddáva, lež jedine v tom, či slúžime Bohu spravodlivo, zo všetkých síl a pokorne. — Toto preto radím, lebo to poznám z vlastnej skúsenosti.“

Sv. Terezka Ježišková.

Don Bosco píše chlapcom.

Sú dve hlavné lákadlá, ktorými diabol odvádza mládikov od čnosti. Prvé je diablovo nahováranie, že život v službe Pánovej je smutný, bez zábav a radosti. Drahí chlapci, to nie je pravda! Chcem vás poučiť, ako možno kresťansky žiť a zároveň byť veselým, spokojným a tiež vám poviem, ktoré sú pravé zábavy a skutočné radosti, aby ste mohli povedať prorokom Dávidom: Slúžime Pánovi vo sv. veselosti.

Druhé lákadlo je nádej na dlhý život, nádej na obrátenie sa k Bohu v starobe alebo až v hodine smrti. Pamätajte, synáčkovia moji, že takto sa už mnohí dali oklamať. Kto nás však ubistí, že sa dožijeme staroby? Bolo by treba dohodnúť sa so smrťou, aby nás počkala až do toho času. Ale život i smrť sú v rukách Pánových, ktorý môže urobiť, ako sa mu páči.

A keby vám Boh doprial dlhého života, počujte vážne napomenutie, ktoré vám dáva: Tou cestou, na ktorú sa človek dal v mladosti, bude pokračovať aj v starobe, až do smrti. To znamená: Ak začneme dobrý život teraz, kým sme mladí, ostaneme dobrí aj v pokročilom veku. Dobrá bude aj naša smrť, začiatok to šťastnej večnosti. Naopak, ak sa nás v mladosti zmocnia chyby, veľmi ľahko budú nás sprevádzať až po hrob a budú nám príčinou nešťastnej večnosti. Aby ste vyhli tomuto nešťastiu, označím vám spôsob života, dostačujúci k tomu, aby ste sa mohli stať radosťou svojich rodičov, slávou svojej vlasti, dobrými občanmi na zemi a potom raz šťastlivými občanmi neba.

Moji drahí, milujem vás z celého srdca. Stačí mi vedieť, že ste mladí, aby som vás mal rád. Nájdete spisovateľov omnoho čnostnejších a učenejších, ako som ja, ale ťažko nájdete takého, ktorý by vás väčšmi miloval v Ježišovi Kristovi a ktorému by viac ležalo na srdci vaše opravdivé šťastie, ako mne. Milujem vás, pretože vo svojom srdci uchovávate poklad čnosti, ktorý keď máte, máte všetko, a keď tento stratíte, stanete sa najnešťasnejšími a najúbohejšími bytosťami na svete.

Pán nech je vždy s vami a nech vám dožičí dosiahnuť spásu svojej duše čnostným a bohabojným životom.

Obnosené šaty chudobným.

Kresťanská láska a katolícka sociálna akcia nás núti ku skutkom telesného a duševného milosrdenstva: „Nevedomých vyučovať, hriešnikov karhať . . .“ Dnes ale najpálčivejšia povinnosť je „hladných kŕmiť, nahých obliekať, nemocných potešovať . . .“ „. . . Chudobných vždy budete mať medzi sebou“, povedal Kristus Pán. V Trnave najviac chudobných pospolu býva na Kopánke, ktorým musíme pomáhať.

V meste už bola verejná zbierka predmetov. My ideme oberkovať k známym a dobrodincom nášho oratória. Prosíme v mene Božom pre našich chudobných staré šaty, obuv, bielizeň, pančuchy, svetre, čiapky a podobné veci pre chlapcov, dievčatá, i pre dospelých.

Pohľadajte, prosíme vás, v domácnosti nejaké zbytočné veci a pošlite to do oratória. Prihlásily sa nám dobré panie, ktoré to zdarma opravia alebo prešijú pre chudobných.

Desiatky chudobných a pocestných sa u nás zastavuje na občerstvenie. Každý, keď sa posilní pokrmom, prosí topánky, košeľu a iné. „Kto chudobným dáva, Bohu požičiava.“ „Čo ste jednému z týchto mojich najmenších bratov urobili, mne ste to urobili“, (Mt 25, 40.)

Konajme skutky lásky k bližnému, zakiaľ máme čas. „Na konci života budeme sbierať ovocie svojich dobrých skutkov.“ *Saleziáni na Kopánke.*

Umrel najstarší človek v Trnave.

6. marca 1948 sme pochovali za účasti rodiny, príbuzných a priateľov Ignáca Gallisa, farníka z Kopánky, ktorý sa dožil požehnaného vysokého veku 99 rokov.

Pochádzal z Oravy. Prisťahoval sa sem so skupinou presídlencov v roku 1943 z Ústia n/O, kde sa robí priehrada na hydrocentrálu.

V nebohom stráca naša farnosť dobrého človeka, ktorý bol vždy veselý. Svojím nábožným kresťanským životom svietil nám všetkým dobrým príkladom. Ešte donedávna prichádzal každý deň na sv. omšu aj na litánie. Často pristupoval aj k sv. sviatostiam. Bol skromný, trpezlivý, pracovitý a triezvy. Týždeň pred smrťou sa sťažoval, že už nevidí bez okuliarov modliť sa z knižky. Pritom žartovne spomínal: „Ide marec, poberaj sa starec.“

Zaopatrený sv. sviatosťami, odovzdaný do vôle božej tíško usnul v Pánovi.

Štvrté prikázanie znie: Cti otca svojho a matku svoju, abys' dlho živý bol na zemi. Nebohý Ignác Gallis miloval Pána Boha, ctil si matku sv. Cirkev, zákony božie a prikázania Cirkvi zachovával, preto aj jeho dlhý život bol požehnaný na dobré skutky.

Nech odpočíva v pokoji.

Jeden deň u saleziánov na Kopánke.

Dostal som tri dni voľno. Zaumienil som si, že navštívim brata-saleziána v Trnave na Kopánke. Dávno som ho nevidel. Išiel som v sobotu popoludní, na noc. Myslel som, že v nedeľu bude mať azda najviac času, aby sa mi mohol venovať. Zmýlil som sa vo svojich výpočtoch. Len čo ma privítal, vraví mi: „To si si už nevedel lepší čas vybrať? V nedeľu mám práve najviac roboty. No ale dobre. Aspoň uvidíš, ako tu pracujeme.“

Je nedeľa, 29. februára. Zobudili ma o pol 6. hodine. Som zvedavý, ako vyzerá deň v takom ústave. Rýchle sa upravím, aby mi nič neušlo. Vonku je už rušno. Veriaci prichádzajú do kostola. Lavice sa zapĺňajú. Väčšinou sú to ženy. To mamičky vstaly včaššie, aby mohly potom pokojne pripravovať obed. Prvá sv. omša sa začína o 7. hodine. Je tichá, ľud spieva. Cez sv. omšu je 10 minutová kázeň. Ku sv. prijímaniu pristupuje veľa ľudí. Sv. omša sa skončila. Veriaci sa rozchádzajú. Chlapci a mladíci ostávajú v ustave. Idú do hračkární. K nim sa pridávajú noví a noví, čo prichádzajú na druhú sv. omšu, ktorá sa začína o 9. hodine. Je to „sv. omša mladých“. Mamičky boly o 7. hodine, oteckovia prídu o 11. hod. O 9. hodine obsadí všetky miesta v kostole mládež. Odrastlejšia sedí v laviciach, najmenší stoja pred oltárom. Sv. omše o 9. a o 11. hodine sú spievané. Aj cez ne je kázeň. Po sv. omši ženská mládež odchádza domov alebo do Dievčenského oratória neďaleko kostola. Chlapci a mladíci vychádzajú na dvor a do hračkární oratória. Mužovia zasa na kolkáreň. Hra trvá asi hodinu. O 11. hodine je vyučovanie katechizmu, ktorého sa zúčastnia nielen malí chlapci, ale i mládenci a mužovia. Na hlas zvončeka všetci

nechajú hračky a každá skupina sa odoberie do určenej miestnosti. Mužovia a mladíci majú vyučovanie katechizmu na kolkárni. Prednáška trvá asi pol hodiny. Potom sa zas zabávajú. Pre menších chlapcov je vyučovanie celkom názorné so svetelnými obrazmi. Kým sa v oratóriu vyučuje náboženstvo, v kostole je tretia sv. omša. Prítomní sú na nej ponajviac mužovia. Posledná sv. omša sa končí okolo 12. hod. Vtedy sa zatvára aj oratórium.

Zavedú ma na obed. Vydýchnem si. Musím sa priznať, že som ustal. Lebo ja som už taký: všade chcem byť a všetko chcem vidieť.

— No tak, — hovorím bratovi, — teraz už budeš mať pokoj.

— Mýliš sa, bratku, práve teraz bude najviac roboty.

Ešte sme ani nepoobedovali, už je tu pred ústavom plno kriku. Mládež sa znovu schádza. Vyzerá to ako v úli. Jedni sa ihrajú, iní snášajú lavice, pripravujú rozličné miestnosti...

Pred pol 3. ozve sa zvonček. Chlapci nastupujú do radu. V kostole sú litánie a požehnanie pre mládež. Mohutný spev sa rozlieha kostolom. Po požehnaní pán direktor dáva kratučké vysvetlenie dnešného evanjelia s primeraným ponaučením. Chlapci vychádzajú z kostola na dvor a odtiaľ do bábkového divadla. Vraj každú nedeľu a sviatok je tu pre mládež dajaký program: raz divadlo, inokedy kino, bábkové divadlo, dajaké športové preteky alebo iné hry. Dnes je teda bábkové divadlo. Kým tu Gašparko zabáva chlapcov, veľká divadelná miestnosť je naplnená ženami. Katolícka jednota žien na Kopánke má tu svoje valné shromaždenie. Sú tu prítomní aj mnohí vzácni hostia. Najvýznamnejší z nich je osvietený pán Msgr. Dr. Ambróz Lazík, apoštolský administrátor. V inej miestnosti zas má zasadnutie výbor Pohraničného spolku. V menšej hračkárni mladíci hrajú v šachy, biliard a stolový futbal. Na kolkárni je tiež rušno. Chlapci vychádzajú z bábkového divadla. Ich miesta zas zaujmú dievčatá z Dievčenského oratória, ktoré vedú sestričky saleziánky.

Pred 6. hod. večer miestnosti oratória sa vyprázdňujú a napĺňa sa zasa kostol. Dnes už po piaty raz. O 6. hodine je tu pobožnosť Krížovej cesty. Azda málokde je toľko ľudí na tejto pobožnosti ako tu. Po pobožnosti sa znovu otvoria miestnosti oratória a zavrú sa až o 9. hodine večer.

Keď odišiel už i posledný chlapec z oratória, pýtam sa brata: „Nie si ustatý?"

Na odpoveď sa iba usmeje.

Obdivujem týchto ľudí. Sú tu teraz iba piati a takú prácu prevedú za jeden deň. Treba poznamenať, že nie je to práca náhodilá, ale dobre organizovaná. Spozoroval som, že mládež tu nie je ponechaná sama na seba, ale jej vodcovia sú stále medzi ňou, či je to v kostole, v divadle, na dvore, pri zábave a kdekoľvek. Okrem toho majú, pravda, povinnosti farské, krsty, úvody, sobáše, pohreby. Ako som si všimol, dnes mal jeden kňaz dve sv. omše, dve kázne, tri krsty, jeden úvod, odbavil pobožnosť krížovej cesty, mal prednášku na valnom shromaždení Katolíckej ženskej jednoty a ostatok času strávil medzi mládežou.

Takáto práca určite vyžaduje veľkú námahu a obete. Ale som presvedčený, že to aj prinesie požehnané ovocie: spásu duší a odplatu v nebi. A toto je asi príčina, prečo sa brat na mňa usmial, keď som sa ho pýtal, či nie je ustatý.

Nuž veru, málo som bol s tým svojím bratom. Ale neľutujem toho. Aspoň som videl kus peknej a požehnanej práce.

Pozorovateľ.

Kniha DON BOSCO v druhom vydaní

Upozorňujeme na druhé vydanie životopisu veľkého a svätého vychovávateľa katolíckej mládeže sv. Jána Bosca, ktorý napísal P. Alberti a poslovenčil Jur Koza Matejov.

Kniha má 454 strán, dvadsať obrázkov na kriedovom papieri. Dostať ju vo všetkých saleziánskych ústavoch.

Životopis sv. Jána Bosca patrí medzi tie vzácne životopisy svätých, ktoré sa čítajú so zvláštnou milotou a radosťou. Je to zaiste i zásluha autorova a v slovenskom pretlmočení i prekladateľova, no predovšetkým je to čaro svätcovej osobnosti, ktoré tak mocne priťahuje. A blízkym sa nám zdá najmä preto, že v ňom cítime svätca našich dní, svätca vonkoncom moderného.

Boh ho sprevádzal na ceste života a vykonal skrze neho mnohé zázraky. Panna Mária bola mu zvlášť nápomocná vo všetkom, čo podnikal. Čítajúc jeho životopis, obdivujeme jeho samého i jeho dielo, no rovnako i dobrotivosť Boha i jeho Matky, súčasne však presvedčujeme sa o veľkosti Cirkvi, ktorá má také veľké a svätí deti. A tak životopis Don Bosca stáva sa aj výrečnou apologetikou Cirkvi.

Spev bez harmoniky.

Kto už bol niekedy v našom oratóriu na Kopánke na divadelnom predstavení pre mládež, iste ho priam zarazil mohutný spev, ktorým čulé mladé obecenstvo vyplní každú prestávku. No nie s menším elánom spievajú i v kostole pri sv. omši. Istotne na každého zaúčinkuje tento mohutný spev.

Okrem tohoto spoločného spevu všetky slávnostné pobožnosti, akadémie a výlety spestruje svojím spevom skupina speváčkov. Najčastejšie spievajú dvojhlasne.

Istotne už mnohí, čo počuli ich spev, povedali si: „Na tých chlapcov je to pekné". Ale iste im na um neprišlo, čo to dalo námahy, kým sa to tie živé deti kopánskych ulíc naučily. Veru vyžaduje to mnoho času, námahy a obetí.

Pri nacvičovaní speváčkov a najmä pri cvičení náboženských piesní, ktoré učíme všetkých chlapcov, veľmi by nám pomohla harmonika. Klopeme preto na srdcia dobrých ľudí, ktorí by nám mohli v tejto veci pomôcť, a prosíme, aby nám darovali alebo aspoň poradili dajakú zachovalú staršiu harmoniku. K nacvičovaniu spevu vyhovuje nám iba chromatická (klávesová) harmonika (nie gombíčková).

Dúfame, že v najbližšom čísle Trnavskej rodiny budeme môcť uverejniť článok „Spev s harmonikou".

Oratoriáni na Kopánke po duchovnej obnove 1948.

Ježiš volá.

Ježiš pozrel na neho a povedal mu: „Ty si Šimon, syn Jánov. Budeš sa však volať Kefas, — to znamená Peter (Skala)" (Jn 1, 42).

Štvrté evanjelium opisuje povolanie Šimona-Petra niekoľkými riadkami. Petrov brat Andrej a pôvodca štvrtého evanjelia, ktorí boli až dovtedy učeníkmi sv. Jána Krstiteľa, dozvedeli sa o Ježišovi z úst jeho Predchodcu. „Hľa, Baránok boží", takto ich upozornil na Ježiša. Oni hneď išli za Ježišom. Ježiš sa obrátil a pýtal sa ich: „Koho hľadáte?" Odpovedali: „Učiteľu, kde bývaš?" „Poďte a uvidíte!" prehovoril znovu Spasiteľ. Sv. Ján si bude vždy spomínať na túto rozhodujúcu chvíľu svojho života. Boly asi štyri hodiny popoludní, píše. Potom až do večera zostali s Ježišom.

Takto povoláva P. Ježiš apoštolov. A povoláva aj nás. Nech nás nemýli, keď nepočujeme jeho hlas, ako ho počuli prví apoštoli. Nečujeme ho, lebo sme sa dostatočne nezamysleli nad svojím poslaním.

Musíme poznať svoje poslanie veľmi dôkladne. O to ľahšie ho splníme, o čo usilovnejšie sa namáhame ho poznať. Šimon už nie je Šimonom, keď ho Ježiš nazval Kefasom.

Na čo sme povolaní? Nezaškodí, keď si z času na čas, povedzme na výročie svojho krstu alebo prvého sv. prijímania, prečítate modlitby kňaza a Cirkvi pri krste. Sú závratne smelé. Dokonale osvetľujú, na čo je povolaný kresťan. Ich podstata je v neslýchanom výroku Krista, ktorým obracia k novokrstencovi, tvoriacemu od krstu jedno telo s Kristom: „Bol si synom človeka, odteraz sa budeš volať synom božím."

To je naše pravé meno, ktoré nám dáva Kristus. Nie je to ani metafora, ani čiry krasorečnícky titul. Bytosti sú skutočne tým, čím ich nazýva Boh. Sme synmi božími, adoptívnymi síce, ale skutočne božími. Stali sme sa nimi pri krste, keď sme sa stali pokrvnými bratmi Ježiša Krista, ktorý je svojou prirodzenosťou Synom božím.

Toto znamená byť pokrsteným. Pokrstený, to nie je spanilé bábätko, zavinuté do bielučkých šatočiek, o ktorom ešte nevieme, či sa podalo na otca a či na matku. Toto maličké bolo práve poznačené inou podobnosťou, podobá sa svojmu staršiemu bratovi, Ježišovi Kristovi. Túto podobnosť má sa usilovať dobrovoľne reprodukovať cez celý svoj život.

Byť pokrstený neznamená byť zapísaný do cirkevnej matriky a patriť k nejakému náboženstvu. Pokrstený je na celý život synom božím. Môže byť synom poslušným, milujúcim, veľkodušným, alebo nedbalým, neposlušným, skazeným. Ale kým bude žiť, Boh ho bude volať synom a Ježiš Kristus bratom.

Kresťan nie je človek ako iní. Ani nemá žiť ako iní. Iba vtedy budeme spoludedičmi Kristovými v nebeskej blaženosti, keď budeme konať ako synovia, to jest, keď budeme tu spolupracovníkmi božími, keď budeme pokračovať v diele nášho staršieho brata, a to ako vo svojom osobnom živote, tak aj apoštolujúc vo svojom okolí. To je naše povolanie.

Toto všeobecné povolanie sa špecializuje pre každého z nás. Boh, ktorý nestvoril ani dva listy na strome jednaké, pripravil pre každého osobitnú formu života. V stvorení máme zvláštne miesto a úlohu. Nie sme anonymami. Nemožno nás vymeniť. Každý dostaneme od Boha presne vymedzenú úlohu, odlišnú od úlohy nášho suseda. Kde ma umiestila milujúca vôľa Božia, tam mám konať sverenú prácu. Boh ma potrebuje na uskutočnenie svojho plánu: som mu určitým spôsobom potrebným. Vocaberis Cephas. — Šimon nesmie rom mučeníctve. Šimon musí zostať na svojom mieste, ktoré zaujať miesto Jakubovo ani z poníženosti, ani z túžby po skorom mučeníctve. Šimon musí zostať na svojom mieste, ktoré mu určil Ježiš. Kefas je potrebný Ježišovi. Všetci patríme Bohu a sme jeho synmi osobitným spôsobom. Boh patrí nám a každému je otcom osobitným spôsobom.

Náš pôvod, postavenie, zamestnanie kladú úlohy nášmu zvláštnemu povolaniu, rezervovanému nám z vôle božej. Spolupracujme s Bohom so synovskou láskou na každom mieste, kam nás postavil!

V každej modlitbe máme najprv prosiť Boha, aby nám zjavil našu momentálnu povinnosť. Deň čo deň, hodinu čo hodinu nás Boh poúča, že sme synmi božími a bratmi všetkých ľudí.

Boh nás stále volá. Nepočujeme vždy jeho hlas pre mnohorakú zaneprázdnenosť a pre vášne. Len čo sa sústredíme, hneď ho počujeme, ako nám oznamuje svoju vôľu. Žiada od nás modlitbu alebo charitu, činnosť alebo obetu: neviditeľný a milujúci hosť nám dáva vnuknutia, alebo nás prosí, dulcis hospes animae. Nie je to sen, takýto program? Je to zhruba podstata našej viery. Kto to nepochopil, tomu je kresťanstvo cudzie. Akú hodnosť nám dáva krst? Nebuďme takými kresťanmi, z ktorých sa vysmieva Heine, že im rýchlo vyschla krstná voda! Usilujme sa zaslúžiť si meno, dané nám od Ježiša Krista, žiť ako synovia a spolupracovníci boží, nosiť hrdo a dôstojne naše obdivuhodné pomenovanie „kresťan"!

(Výňatok z knihy G. Chevrota: Apoštol Peter. Vydal Spolok sv. Vojtecha v Trnave, 1948.)

Divadlo na Kopánke.

V nedeľu 4. apríla večer o 7. hod. kat. ženská jednota opakuje divadlo „Princezná Lola".

„Načo hľadať srdce, ktoré by nás pochopilo, a hlas, ktorý by nám vedel hovoriť o Bohu a o duši, keď sa nám otvára Srdce Pána Ježiša, ktoré nás chápe a miluje, ako žiadna bytosť na svete."

A. Leuserová.

R. kat. cirkevná obec v Trnave má vo svojej správe

katolícky pohrebný ústav v Trnave

Vonkajší rámec pohrebu vybaví podľa želania pozostalých

Kancelária: Masarykova ulica 22. Telefon: 22-14.

Majiteľ, vydavateľ: Rímskokatolícky dekanský úrad pre obvod Trnava-mesto so sídlom v Trnave. Za redakciu zodpovedá Msgr. Dr. Ambróz Lazík. Tlačiareň: Spolok sv. Vojtecha. Časopis vychádza s povolením Apoštolskej administratúry v Trnave čís. 2578/944 a Okr. národného výboru v Trnave čís. 24336/1945. Redakcia-administrácia: Trnava, Seminárska ulica, číslo 4. Novinové výplatné povolené Pover. SNR pre pošty č. 72.634-I/1-1945.